

Utána továbblopakodtak. A diák megkönnyebbedve, boldog bizalmas suttogásban, Lukács meg összeszorított szájjal, alig hallva a suttogó szavakat.

Mikor a diákszálláshoz értek, a kaput már zárva találták. No, ennek holnap szabály szerint följelentés lesz a vége, büntetés a kimaradás miatt.

A diák szó nélkül ölébe kapaszkodott a tanárnak, onnan a vállára, aztán föl a kapu tetejére, nyilván megszokott úton.

— Köszönöm! — intett vissza nyájasan a magasszínhez mért kapu tetejéről, aztán hallatszott a súlyos zuhanása, ahogy túlnan leugrott.

Rendőr közeledett futólépésben.

— Állj! Mi történik itt? Betörés? Ki vagy?

— Doktor Lukács Aladár gimnáziumi tanár.

— Micsoda? Tanár? Jó lett volna elcsípni azt a diákot, mi? Szalutált. És ravaszul a bajuszába mosolygott.

NEM VOLTAM OTT

Nem voltam ott . . . , de a szívem együtt menetelt a honvédokkal és odahullott a porba, mikor a visszatért rögt az első ajak megcsókolta.

Nem voltam ott . . . , de láttam a vak asszonyt, amint vézna karját reszketően kinyújtva a vonuló katonákat végigsimogatta.

Nem voltam ott . . . , de a paraszt barna arca felsugárzott, égett lehúnyt pillám mögött, amint barázdált arcán a könny végigszökött.

Nem voltam ott . . . , de asszonyszíveket láttam kigyúlni s a férfiak pergő könnyét fölittam és gyermeket pólyáltam e drága szóba: magyar!

Nem voltam ott . . . , de dadog a szám, ha kiejtem: Felvidék! és roppant erők áradását érzem, mikor mondom: Kassa, Léva, Ungvár a miénk!

Nem voltam ott . . . , de benne voltam minden arcban, minden sóhajban, mozdulatban, a harangok nyelvén én lázítottam, zengtem: Isten, adj vissza mindent! mindent!

Nagy Méda